

GELUIDEN IN DE KERK

Hoor, HEERE, mijn stem als ik roep; wees mij genadig en antwoord mij. Psalm 27:7

Als je wel eens naar de kerk gaat, weet je dat mensen tijdens de dienst soms gestoord kunnen worden door allerlei geluiden. Kun je een paar voorbeelden bedenken? Zoals iemand die niest, iemand die moet hoesten, of iemand die per ongeluk een boek laat vallen. Er zijn allemaal soorten geluiden, en de meeste daarvan kun je niet tegenhouden. Misschien heb je als kind zelf ook wel een keer geluid gemaakt in de kerk!

Op een zondag gebeurde er iets bijzonders in de Metropolitan Tabernacle, een hele grote kerk. Een moeder kwam daar binnen en nam haar kleine baby mee. Wat voor geluid denk je dat de baby maakte? Precies, de baby begon te huilen! Tijdens het gebed begon de baby zo hard te huilen dat zelfs Spurgeon, de voorganger, en iedereen in de kerk het kon horen. Vergeet niet: de Tabernacle is echt een enorm gebouw, dus die kleine baby maakte behoorlijk veel lawaai!

Wat denk je dat Spurgeon deed? Was hij boos? Stuurde hij de moeder en haar baby weg? Nee, hij deed eigenlijk twee heel andere dingen. Het eerste wat hij deed, was dat hij meteen voor het kleine kindje ging bidden. Hij vroeg aan God om de baby te zegenen en voor hem te zorgen.

Ik kan jullie vertellen wat er later met die baby gebeurde. Natuurlijk wordt zo'n baby uiteindelijk groot, en zijn moeder heeft hem later verteld over die ene keer dat ze hem als baby meenam naar de Tabernacle, hoe hij daar hilde en hoe Spurgeon voor hem had gebeden. Later, toen deze jongen volwassen was, besloot hij in Jezus Christus te geloven. Hij zei zelfs dat één van de redenen waarom hij christen wilde worden, was omdat hij wist dat er voor hem was gebeden toen hij nog een baby was! Daarna werd hij lid van de kerk—dezelfde kerk waar hij als baby zo hard had gehuild.

Wat deed Spurgeon nog meer die zondag toen de baby hilde? Spurgeon was heel goed in het halen van belangrijke lessen uit gewone, alledaagse dingen. Dat deed hij ook nu. In de dienst vertelde hij dat het gehuil van de baby eigenlijk een soort gebed was—aangeven dat je iets nodig hebt zonder woorden. Misschien had de baby honger, maar een baby kan dat nog niet zeggen. Misschien had hij buikpijn of voelde hij zich niet lekker, maar hij kan dat niet uitleggen. Het enige wat hij kan doen is

huilen!

Huilen is eigenlijk de simpelste manier van communiceren. Een baby kan niet praten, maar hij kan wel laten weten dat er iets is door te huilen. En soms, zei Spurgeon, is huilen het enige wat wij ook nog kunnen doen. Soms weet je misschien niet eens precies wat je voelt, of kun je het niet in woorden uitdrukken, maar kun je wel huilen tot God.

Ook in de Bijbel, bij de psalmist (de schrijver van de psalmen), zie je dat terug. In Psalm 27:7 lezen we: “Hoor, HEERE, mijn stem als ik roep; wees mij genadig en antwoord mij.” Ook daarin laat iemand aan God horen dat hij hulp nodig heeft, soms zelfs door te roepen of te huilen.

Dus, zelfs als je niet precies weet wat je moet zeggen tegen God, mag je altijd bij Hem komen—ook met alleen je tranen.

